www.tamilarangam.net

அரசியல் தொடர் அற்புதன் எழுதுவது

அல்பிரட் துரையப்பா முதல் காமினி வரை

162

பிரபா குடும்பம் எங்கே போனது?

பிரபாகரன்-மாத்தையா மோதலில் பிரபாகரன் கொல்லப்பட்டார் என்று ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப். இயக்கத்தினரும், இந்திய உளவுப் பிரிவும் கூட்டாக. கட்டிவிட்ட கதைபற்றி கடந்த வாரம் விபரித்திருந்தேன்.

இன்னொரு கட்டுக்கதையையும் புலிகளுக்கு எதிரான இயக்கங்கள் கட்டிவிட்டன.

பிரபாகரனின் மனைவியும், பிள்ளைகளும் வெளிநாட்டுக்குச் சென்றுவிட்டனர். அவர்களை மட்டும் பாதுகாப்பாக வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பிவைத்துவிட்டு மக்களை பலிகொடுக்கிறார் பிரபாகரன் என்று பிரசாரம் செய்தனர்.

அத்தனையும் கலப்படமில்லாத கட்டுக்கதை. இந்தியப் படையுடன் போர் நடந்தபோது பிரபாகரனின் குடும்பம் இலங்கையில்தான் இருந்தது.

பிரபாகரன் வன்னிக் காட்டில் இருந்தபோது, அவரது துணைவியார் மதிவதனியும் அங்குதான் இருந்தார். ஆனால் அவர்களது பிள்ளைகள் இருவரும் வேறிடத்தில் இருந்தனர்.

தங்கள் நம்பிக்கைக்குரிய குடும்பம் ஒன்றிடம் மகன் சாள்ஸ் அன்ரனியையும், மகள் துவாரகாவையும் ஒப்படைத்துவிட்டே பிரபாகரனும் துணைவியும் வன்னிக்காட்டுக்குச் சென்றனர்.

காட்டுக்குச் சென்ற பின்னர் தங்கள் பிள்ளைகள் எப்படி இருக்கிறார்கள்? என்பதை அறியமுடியாமல் தாயாரான மதிவதனிதான் கவலைப்படுவார்.

கலக்கிய செய்தி

ஒருமுறை தங்கள் மகள் துவாரகா பற்றிய செய்தி ஒன்று அவர்களுக்கு கலக்கமளித்தது.

வயிற்றுப்போக்கு நோய் காரணமாக துவாரகா இறந்துவிட்டார் என்பதுதான் அந்தச் செய்தி.

பின்னர் தீர விசாரித்தபோதுதான் அது பொய்யான தகவல் என்பது தெரிய வந்தது.

தனது மனைவியையும் யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கியிருக்குமாறு பிரபாகரன் கூறினார். ஆனால் மனைவியார் சம்மதிக்கவில்லை. இது பற்றி பிரபாகரன் ஒரு பேட்டியில்: “இந்திய இராணுவம் எங்களைத் தீவிரமாக வேட்டையாடியபோது மதிவதனியையும், குழந்தைகளையும் உறவினர் வீடுகளில் போய் இருக்கும்படி எவ்வளவோ கூறினேன். ஆனால் மதிவதனி கேட்கவில்லை. என்னுடனேயே இருப்பேன் எனப் பிடிவாதம் பிடித்தார். பின்பு குழந்தைகளை மட்டும் இயக்க ஆதரவாளர்களிடம் ஒப்படைக்க முடிவு செய்தோம். ஒரே இடத்தில் இரு குழந்தைகளையும் வைத்திருக்க விரும்பவில்லை.

ஒன்றுக்கு ஏதாவது நேர்ந்தால் மற்றொன்றாவது பிழைத்திருக்கட்டும் என்று எண்ணி மூத்தவனான சாள்ஸை ஓர் இடத்திலும், இளையவளான துவாரகாவை வேறு இடத்திலும் வளர்க்க ஏற்பாடு செய்தோம்.

முதலில் இதற்கு ஒப்புக்கொண்ட மதிவதனி, நாட்கள் செல்லச் செல்ல குழந்தைகளை எண்ணிப் புலம்பத் தொடங்கினார். ஆயிரக்கணக்கான தமிழீழக் குழந்தைகளுக்கு என்னாகும் என்பதே தெரியாமல் இருக்கிறது. அவர்களுக்கு நடப்பதே நம் குழந்தைகளுக்கும் நடக்கட்டும் என்று கூறினேன்.

ஆனால் சில வேளைகளில் இரவு நேரங்களில் திடீர் என எழுந்து குழந்தைகளை நினைத்துக் கதறி அழுவாள்.

என்னைப் பிடிக்க முடியாத இந்திய இராணுவம் மதிவதனியையும், குழந்தைகளையும் எப்படியாவது கைது செய்ய வேண்டும் எனப் பெரு முயற்சி செய்தது.” என்று கூறியிருந்தார் பிரபாகரன்.

பிரபாகரனுடன் அவர் குடும்பம் தங்கியிருக்க சந்தர்ப்பம் இல்லை. எனவே யாழ்ப்பாணத்தில்தான் எங்காவது இருக்க வேண்டும் என்று கருதி இந்தியப் படை தேடுதல் நடத்தி களைத்துவிட்டது.

இந்திய உளவுப் பிரிவாலும் தகவல் பெற முடியவில்லை. அதனால் அவர்களாகவே ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர். பிரபாகரனின் குடும்பம் இந்த நாட்டிலேயே இல்லை எனக்கூறிவிட்டனர்.

சுவிற்ஸர்லாந்தில் பிரபாகரனது குடும்பம் இருந்ததாகவும், பிரேமதாசா அரசுடன் பேச்சு ஆரம்பித்து, இந்தியப் படையும் வெளியேறிய பின்னர் பிரபாகரனின் குடும்பம் விமானம் மூலம் கொழும்பு வந்தது, அங்கிருந்து பிரபாவிடம் சென்றது என்றும் கற்பனைக் கதை ஒன்று பின்னர் உலாவித் திரிந்தது.

தனது குடும்பத்தை பாதுகாப்பாக அனுப்பிவைத்துவிட்டு மக்களைப் பலிகொடுக்கிறார் என்று பிரசாரம் செய்த இயக்கங்களின் தலைவர்கள் பின்னர் என்ன செய்தார்கள்?

இந்தியப்படை வெளியேற முன்னரே, தங்கள் இயக்கத் தோழர்களைக்கூட பத்திரமாக தப்பிச் செல்ல உதவாமல் குடும்பத்தோடு தப்பியோடினார் வரதராஜப்பெருமாள்.

இன்றுவரை இந்தியப் படையின் பலத்த பாதுகாப்பில் தன் மனைவியுடனும், பிள்ளைகளுடனும் இந்தியாவில் தங்கியிருக்கிறார் வரதராஜப்பெருமாள்.

பிரபாகரன் தன் மூத்த மகனுக்கு சாள்ஸ் அன்ரனி என்று பெயரிட்டார். புலிகள் இயக்கத்தில் பிரபாகரனுடன் தோளோடு தோள் நின்றவர் சாள்ஸ் அன்ரனி.

ஏனைய இயக்கங்களின் தலைவர்கள் அனைவருமே இப்போது திருமணம் முடித்துவிட்டனர். பிள்ளைகளும் உள்ளனர். இந்த இயக்கத் தலைவர்களது உற்ற தோழர்கள் பலரும் பலியாகி இருக்கிறார்கள்தான். ஆனால் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு தங்கள் இயக்கத்தில் பலியான உறுப்பினர்களது பெயர்களை சூட்டக்கூட ஏனைய இயக்கத் தலைவர்களில் எவரும் முன்வரவில்லை.

தமிழகத் தலைவர் நெடுமாறனுடன் பிரபாகரனின் மகள் துவாரகா

ஆயினும் இவர்கள்தான் பிரபாகரனின் குடும்பம் பத்திரமாக இருக்கிறது, ஏனைய குடும்பங்கள் பற்றி பிரபாகரன் கவலைப்படவில்லை என்றும் பிரசாரம் செய்தனர்.

இதனை ஏன் கூறுகிறேன் என்றால், அடுத்தவரை மட்டம் தட்டிக்கொண்டு, தாங்கள் அதனைவிட மட்டமாக இருப்பதை மறைக்கும் வகையில்தான் ஏனைய இயக்கத் தலைவர்களால் விமர்சனங்கள் பாவிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

அதனால்தான் தாங்கள் எதையெதை தவறுகளாக சுட்டிக்காட்டுகிறார்களோ, அதே தவறுகளை, இன்னமும் பெரிய அளவில் தாங்களும் திரும்பச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

புலிகள் அரசு பேச்சு

பிரேமதாசா அரசுடன் புலிகள் பேச்சு நடத்தவில்லையா? நாங்கள் பேச்சு நடத்துவது மட்டும் தவறா? என ஏனைய இயக்கங்கள் கேள்வி எழுப்புவது வழக்கம்.

இலங்கை அரசுடன் முதலில் பேச்சு நடத்தியது புலிகள் இயக்கத்தினர்தான் என்று சமீபத்தில் பேட்டி ஒன்றில் ரெலோ இயக்க பிரமுகர் ஒருவரும் கூறியிருந்தார்.

இலங்கை அரசுடன் முதன் முதலில் இரகசிய நட்புக் கொண்ட இயக்கம் புளொட். அந்த இயக்கத்தின் தலைவர் உமா மகேஸ்வரன் லலித் அத்துலத் முதலியுடன் நெருக்கமாக இருந்தார்.

கொழும்பில் புளொட் இயக்கத்தினர் தங்கியிருக்கவும் நிதி மற்றும் ஆயுத உதவிகள், தங்குமிட வசதிகள் என்பவை லலித் மூலம் கிடைத்தன.

புலிகள் அரசுடன் நடத்திய பேச்சு பகிரங்கமாக இருந்தது. அப் பேச்சின் மூலம் புலிகளுக்கு கிடைத்த பலன்கள் மட்டும் இரகசியமாக வைக்கப்பட்டிருந்தன.

புளொட் அரசுடனான உறவையும்,இரகசியமாக வைத்திருந்தது. அரசிடம் இருந்து பெற்ற உதவிகளையும் இரகசியமாகவே வைத்திருந்தது. அதுதான் வித்தியாசம்.

ஏனைய இயக்கங்கள் தங்கள் தேவை கருதி, தங்கள் இயக்கத்தை தக்கவைக்கும் அவசியம் கருதியே அரசுடன் நட்புக் கொண்டன. அரசு உதவாவிட்டால் தங்கள் இயக்கங்களின் கதி அதோ கதி என்ற நிலையிலேயே ஏனைய இயக்கங்கள் அரசுடன் உறவும் வைத்துள்ளன.

ஆனால், புலிகள் இயக்கத்துடன் பேச்சு நடத்த அரசுதான் முதலில் விரும்பியது. இரு தரப்புக்குமே ஐம்பதுக்கு ஐம்பது இலாபம் கிடைக்கக்கூடிய நட்பாகவே அரசு-புலிகள் உறவு மலர்ந்தது.

வேறு போக்கிடம் இல்லாத நிலையில் எங்களை நாடி வந்திருக்கிறார்கள் என்று அரசு ஒருபோதும் புலிகளை நினைத்தது இல்லை.

புலிகள் தாம் நினைத்ததை செய்து கொண்டே இருந்தனர். இலங்கைப் படையினர் முகாம்களை விட்டு வெளியே செல்லாமல் புலிகள் தடுத்துக் கொண்டும் இருந்தனர்.

சமமான இருதரப்புக்களுக்கிடையே நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தையாகவே அரசு புலிகள் பேச்சுக்கள் நடைபெற்றன.

அந்த உறவுக்கும், தமிழ்க் கட்சிகளுக்கும் அரசுக்கும் இடையிலான உறவுக்கும் இடையே முடிச்சுப்போடுவது, மொட்டைத் தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் இடையே முடிச்சுப் போடுவதற்கு ஒப்பாகும்.

துணைவியுடன் பிரபா

இத் தொடர் எழுதும் இன்றைய கட்டத்தில் அரசுக்கும், தமிழ்க் கட்சிகளுக்கும் இடையிலான உறவு எஜமானருக்கும், அடிமைகளுக்கும் இடையிலான உறவு போலாகிவிட்டது. உண்மை, இது மிகையில்லை.

மக்களால் மக்களுக்காக நடத்தப்படுவது மக்களாட்சி என்று சிறுவயதில் படித்ததாக ஞாபகம். யாழ் உள்ளூராட்சி தேர்தல், அரசாலும், படைகளாலும், அரசுக்காகவும், படைகளுக்காகவும் நடத்தப்படும் தேர்தலாகும்.

இத் தேர்தலில் தங்கள் விருப்பங்களுக்கு மாறாக தமிழ்க் கட்சிகள் போட்டியிடுகின்றன. அரசின் உள்நோக்கத்தைப் பற்றி ஒருவார்த்தை கூட பேசமுடியாத நிலைக்கு தள்ளப்பட்டுள்ளன.

எஜமான-அடிமை உறவுக்கு இதனை விடத் தக்க சான்று தேவைப்படாது. தமிழ்க் கட்சி தலைமைகள் பற்றி அவ்வப்போது நான் கூறிவந்த பல கருத்துக்கள், இத் தொடர் நிறைவடைய முன்னரே உண்மையாகிவருவதை வாசகர்கள் அவதானித்திருப்பீர்கள்.

இவையெல்லாம் ஒன்றும் தீர்க்கதரிசனங்கள் அல்ல, தமிழ்க் கட்சித் தலைமைகளின் தீர்க்கமான குணாம்சங்களை புரிந்து கொண்டமையும், கடந்தகால, நிகழ்கால வரலாற்று சான்றுகளில் இருந்து பெறப்பட்ட முடிவுகளுமேயாகும்.

புலிகளுக்கு வெற்றி

அரசு, புலிகள் பேச்சு நடந்து கொண்டிருந்தபோது, தென்னிலங்கை ஆங்கில, சிங்களப் பத்திரிகைகள் வெளியிட்ட விமர்சனங்கள் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கவை.

‘சண்டே ரைம்ஸ்’ பத்திரிகை பின்வருமாறு எழுதியது.

“இந்தியப் படைகள் மூலம் இலங்கை அரசாங்கம் புலிகளின் ஆயுதங்களைக் களைய நினைத்தது. ஆனால் கால ஓட்டத்தின் நிர்ப்பந்தம் அவர்களை ஆயுதபாணிகளாகவே அரசாங்கத்தின் முன்நிறுத்திவைத்துள்ளது.

ஆயுதபாணிகளாக, உச்சியில் இருந்து உள்ளங்கால்வரை ஆயுதம் தரித்தவர்களாக, கெரில்லா உடைகளோடு அவர்கள் கொழும்பில் வந்து குதித்துள்ளனர்.” என்று எழுதியது சண்டே ரைம்ஸ்.

இன்னொரு பத்திரிகை பின்வருமாறு கவலையோடு எழுதியது: “புலிகள் தமது கொழும்புப் பயணத்தின்போது தம்மோடு ஒரு தொலைக்காட்சி படப்பிடிப்பாளரையும் கூட்டி வந்துள்ளனர். யார்தான் ஓய்ந்திருந்தாலும் அவர் பயணம் முழுவதும் ஓயாது படங்களை எடுத்துக் கொண்டே இருக்கிறார். தம்மைக் கூட்டிச் செல்ல வந்தவர்கள், கூட்டிச் சென்ற இடங்கள், ஹெலி இறங்கிய இராணுவத் தளம் போன்ற சகல இடங்களையும் அவர் விரிவாகப் படம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.”

மற்றுமொரு பத்திரிகை கூறிய தகவல் இது: “புலிகள் ஆயுதங்களோடு கொழும்பு வருவதை அரசாங்கம் விரும்பவில்லை. ஆனால் அவர்கள் அப்படி வருவதையே தொடர்ந்து அழுத்தியதால், அரசாங்கம் விட்டுக் கொடுக்க நேர்ந்தது.”

தங்கள் இயக்க கௌரவத்தை எவ்வகையிலும் விட்டுக் கொடுக்காத நிலையிலும், நம்ப நட, நம்பி நடவாதே என்ற ரீதியிலுமே பிரேமதாசாவுடன் புலிகள் பேச்சு நடத்தினர்.

அதனை பத்திரிகைகள் புரிந்து கொண்டளவுக்குக்கூட ஏனைய இயக்கங்கள் புரிந்து கொள்ளவில்லையா? அவைக்கும் உண்மை தெரியும். எனினும் தங்களை நியாயப்படுத்தக்கூட புலிகளைத்தான் உதாரணமாக காட்ட வேண்டிய கட்டாயம் அவர்களுக்கு.

கண்ணிவெடி

இலங்கை அரசுடன் புலிகள் பேச்சு நடத்திக் கொண்டிருந்தபோது, முல்லைத் தீவு மாவட்டத்தில் பாரிய தாக்குதல் ஒன்றை புலிகள் நடத்தினர்.

இலங்கை அரசுடன் புலிகள் பேசுகிறார்கள்: இந்தியப் படையின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள வடக்கில், இந்தியப் படைக்கே தெரியாமல், தகவல்கூட தெரிவிக்காமல் இலங்கை அரசின் ஹெலிகள் தரையிறங்குகின்றன. புலிகள் அதில் ஏறிச் செல்கின்றனர்.

இந்தியப்படை வெட்கிப்போனது. ஆனாலும் முல்லைக் காட்டுக்குள் அவர்களால் செல்ல முடியவில்லை. செல்ல முயன்ற படையணிகளும் உயிருடன் திரும்பவில்லை.

முல்லைத்தீவு மாவட்டம் எங்கும் தேடுதல் நடவடிக்கைகளை விஸ்தரித்தனர். அடிக்கடி வீதிகளில் ரோந்துகள் சென்றனர்.

அதனைக் கவனித்த புலிகள் நிலக்கண்ணி வைத்தனர். ரோந்து சென்ற இந்தியப் படை வாகனம் தகர்ந்தது. 18 இந்தியப்படை சிப்பாய்கள் பலியாகினர்.

இலங்கை அரசு-புலிகள் பேச்சு ஆரம்பித்த பின்னர், இந்தியப் படைக்கு எதிராக புலிகள் நடத்திய முதல் பெரிய தாக்குதல் அதுதான்.

(தொடர்ந்து வரும்)

"அமிரை புலிகளே கொன்றனர்"

சிவா பதில்

அற்புதன் அவர்கட்கு,

அமரர் திரு. அமிர்தலிங்கத்தின் படுகொலையை யார் செய்தார்கள் என்று நான் வெளிப்படுத்தவில்லை என்று அப்பட்டமான பொய்யை பிரசுரித்து இருந்தீர்கள்.

நான் காயப்படுத்தப்பட்டு வைத்தியசாலைக்கு சென்றபோது, பரிசோதித்த டாக்டர், யார் இப்படிச் செய்தது? என்று கேட்டார். எல்.ரி.ரி.ஈ.யினர்தான் செய்தனர் என நான் சொன்னதை வைத்தியசாலை பதிவேட்டில் குறித்துவைத்துள்ளார். அதன் பின்னர் பொலிஸ் வாக்குமூலத்திலும் இதனையே சொல்லியுள்ளேன்.

பின்பு தந்தை செல்வாவின் பிறந்த தினத்தின்போது, எமது கட்சிக் காரியாலயத்தில் நடைபெற்ற கூட்டத்தின் போது அமைச்சர்கள் கௌரவ அஷ்ரப், தேவராஜ், பேர்னாட் சொய்சா முன்னிலையில் எல்.ரி.ரி.ஈ.யைச் சேர்ந்தவர்களே இதனைச் செய்தார்கள், ஏன் அப்படியான தலைசிறந்த தலைவரைக் கொலை செய்தார்கள் எனத் தெரியவில்லை எனவும் குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

பின்பும் பண்டாரநாயக்கா ஞாபகார்த்த மண்டபத்தில் நடந்த அமரர் அமிர்தலிங்கத்தின் நினைவு தினக் கூட்டத்தில், இந்திய அறிஞர் சர்வபள்ளி கோபால் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துப் பேசிய போது, எல்.ரி.ரி.ஈ.யினர் இக் கொலையை ஏற்றுக்கொண்ட செய்தியைக் குறிப்பிட்டு, ஆனால் ஏன் செய்தார்கள்? எதற்குச் செய்தார்கள் என பகிரங்கமாகக் கூறவில்லை என்றும் சொல்லியிருந்தேன்.

இந்த உண்மைகளை மறைத்து இப்படியான பொய்யைக் கூறுவது பத்திரிகை தர்மத்திற்கு முழுக்க மாறானதாகும்.என்மீது சேறு பூசும் ஒரேயொரு நோக்கத்தோடு செய்யப்பட்டதாகவுமே கருதவேண்டியுள்ளது.

திரு. சிவசிதம்பரம் அவர்களுக்கு,

அரசியலின் அந்திமக் காலத்தில் நிற்கும் உங்களோடு வீம்புக்கு சண்டைபிடிக்கும் அவசியம் எனக்கில்லை. அமிர் கொலையைப் பொறுத்தவரை அதற்கு காரணம் புலிகள் தான் என்பதை கூட்டணியோ, அன்றி நீங்களோ திட்டவட்டமாக மக்களிடம் தெரிவித்தது கிடையாது.

பத்திரிகைகள்,செய்தி ஊடகங்கள் எவற்றிலாவது தாங்களோ, தங்கள் கட்சியினரோ அவ்வாறு தெரிவித்திருந்தால், அதற்கான ஆதாரத்தை காட்டினால், நான் பகிரங்கமாகவே மன்னிப்புக் கேட்கத்தயாராக உள்ளேன்.

தவறுகளை திருத்திக்கொள்ள நானோ, இத் தொடர் வெளியாகும் முரசோ என்றும் பின்நிற்பதில்லை.

சட்டவைத்திய அதிகாரியிடமும், பொலிசாரிடம் நீங்கள் புலிகளை குற்றம் சாட்டி வாக்குமூலம் கொடுத்ததாகக் கூறியுள்ளீர்கள். இவ்விடயம்கூட இப்போதுதான், அமிர் கொலை நடந்து எட்டு வருடங்களின் பின்னரே உங்கள் வாயால் தெரியவந்துள்ளது.

அதாவது, புலிகள் அக் கொலையை செய்தனர் என்பதை வெளியே நீங்கள் கூறாதது போன்று காட்டிக்கொண்டீர்கள். ஆனால் பொலிசாரிடம் உண்மையான வாக்குமூலம் கொடுத்துவிட்டீர்கள்?! அதுதானே அர்த்தம்?!

அப்படி இல்லை எனில், அமிர் கொலை தொடர்பான சந்தேகங்களும், குழப்பங்களும் மக்களிடம் பரவலாக தலைதூக்கிய போது, மக்களுக்கு உண்மையைச் சொல்ல கண்கண்ட சாட்சியாகிய நீங்களோ, உங்கள் கட்சியோ ஏன் முன்வரவில்லை? இதற்கு என்ன பதில் கூறுகிறீர்கள்? பதில் கூறுவதாக இருந்தால் தயவுசெய்து ஆதாரத்துடன் கூறுங்கள்.

1989 ஜூலை 13ம் திகதி அமிர்தலிங்கம் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார். 1990 நவம்பர் மாதம் மாவீரர் தினத்தில் பிரபாகரனின் உரையில் அமிர் கொலையை மறைமுகமாக ஒப்புக்கொள்வதுபோன்று ஒரு கருத்து வெளியிடப்பட்டது.

நினைவுதினக் கூட்டங்களில் நீங்கள் உண்மையாச் சொன்னதாக குறிப்பிட்டுள்ளீர்கள். அந்தக் கூட்டங்கள் நடைபெற்ற ஆண்டு, திகதி போன்ற விபரங்களை புத்திசாலித்தனமாக மறைத்துள்ளீர்கள்.

அமிர் கொலையை புலிகள் ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டனர் என்ற செய்திகள் வெளியாகி பல வருடங்களின் பின்னர்.நடைபெற்ற கூட்டங்கள்தான் அவை.

அதில்கூட, உங்கள் கடிதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதின் பிரகாரம், ஒரு வேடிக்கையை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

எல்.ரி.ரி.ஈ.யினர் இக்கொலையை ஏற்றுக் கொண்ட செய்தியைக் குறிப்பிட்டு, ஆனால் ஏன் செய்தார்கள்? என்று நீங்கள் கேள்வி எழுப்பியதாக கூறியுள்ளீர்கள்.

திரு. சிவசிதம்பரம் அவர்களே! எங்காவது, எப்போதாவது, புலிகள் இயக்கத்தினர் தாம் தான் அமிரை கொலை செய்தோம் என்று நேரடியாக கூறியுள்ளனரா? ஆம், எனில் உங்களால் ஆதாரம் காண்பிக்க இயலுமா?

“தமிழீழத்தைக் கைவிட்டால் அமிர்தலிங்கத்துக்கு மட்டுமல்ல பிரபாகரனுக்கும் மரண தண்டனைதான்” என்று பிரபா மாவீரர் தினத்தில் ஆற்றிய உரைதான், அமிர் கொலைக்கான புலிகளின் மறைமுக உரிமை கோரலாக கருதப்பட்டது. அதுதான் புலிகள் ஒப்புக் கொண்டனர் என்ற செய்தியாகவும் உலாவியது.

அப்படி எனில், ஏன் செய்தார்கள்? என்ற காரணமும் அதற்குள் சொல்லப்பட்டுள்ளதே. அப்படியிருக்க, ஏன் செய்தார்கள்? என்ற கேள்வியை ஏன் தொடுத்தீர்கள்?

பிரபாகரன் கூறிய காரணத்தை மக்களிடம் கூறினால், நீங்களும் தமிழீழத்தை கைவிட்ட துரோகிகள் பட்டியலில் ஒருவர் என்று அர்த்தமாகிவிடுமே என்ற வெட்கமா?

நிற்க, அமிர் தமிழ் பேசும் மக்களின் நீண்டகால அரசியல் தலைவர். அவரது கொலைக்கான காரணத்தையிட்டு அவர் சார்ந்த மக்களுக்கு உடனடியாக தெரிவிக்க வேண்டிய பொறுப்பை அவரது சகா என்ற ரீதியில் தாங்களும், தங்கள் கட்சியும் செய்யத் தவறினீர்கள் என்ற என் கருத்தை மறுக்கக்கூடிய ஆதாரம் எதுவும் உங்கள் மறுப்பில் காணப்படவில்லை.

என் கருத்துக்கு மறுப்புத்தர நீங்கள் காட்டிய அவசரத்தில் ஒரு சிறு அளவை, அமிர் கொலையானபோது எழுந்த குழப்பங்களை நீக்க நீங்கள் காட்டவில்லையே.

அரசும் அக் கொலைக்கான காரணத்தை மூடிமறைக்க நினைத்தபோது, அதனை அம்பலப்படுத்த, பத்திரிகைகளுக்கு ஒரு சிறு செய்திகூட உங்களால் ஏன் கொடுக்க இயலவில்லை?

அமிர் கொலை விடயத்தில் நீங்கள் பொலிசில் கொடுத்த வாக்குமூலத்தைக்கூட அரசு மூடிமறைத்ததே. அதனையிட்டு ஏன் மௌனம் சாதித்தீர்கள்?

உங்கள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் கூட உண்மையை புட்டுவைக்க தயங்கியது ஏன்? ஆக, புலிகள் ஒப்புக்கொண்டதாக நீங்களாக அறியும்வரை பொதுமக்களிடம் நீங்களாவக முன்வந்து உண்மையைச் சொல்லவில்லை என்பது சரிதானே? பின்னர் ஏன் மறுப்பு? ஆதாரம் இருந்தால் காட்டுங்கள். சந்தோசமாக தவறுகளை திருத்திக் கொள்வோம்.

அன்புடன்,
அற்புதன்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்